GS 781

Trenne rörande och Nya

WISOR,

Den Första:

Barnamörderskan.

I sötaste sömnen arbetaren låg, ꝛc.

Den Andra:

Herrman och Hilma

eller

Owanlig Trohet.

Långsamt sänkte sig den mulna dagen, ꝛc.

Den Tredje:

Korset på Idas Graf.

Moßbelupen hydda, ꝛc.

Jönköping, 1832,
N. E. Lundströms Boktryckeri.

Kosta 1 Sch Banko.

— 3 —

Flod. Åter ångflagt lydnande, den dårde Enda vatt bölens vind, som regnig flårde Tyfina-Tyra vittnen dårde, Tyngen råft till oftulbens förlivar! Skånligt lebb bland gatans pöbelfta-ra, Mäkte jag för domare förflara, att ett brott mig än en gåta var.

2. Herrman som. Förtviflans månatt bölje Du hans forbom öppna, lufa blid — Kinden, blek, in ungdomsflamma böljde, Dvalfull sud på sud från hjertat gick. Själ-ma, tårb af oviglhetens plåga, Darar långe för sin egen fråga, Sif hon flammar bega brutna ljud: "Hvar minut sin flumbet ger mig bö-den: Tala, Herrman! såg mig bina ögon ... Sifs det ei i himmelen en Gud?"

3. "Jo, der gifs en Gud — men ei på jorden! Stulle Gud bland mörtrets anbar bo? Flippan från sin grund är fatad vorden, Sal-len är på mentflig bygd min tro. Met, att för en bittad flöld jag förbes Jnom gater! — Tyna ivittnen dårbes, Tyngen råft till oftulbens

— 4 —

13. "Sig flika i jorden, och vandraren ej fråm, Jag dyvar nog flelf hur du döbde. Hårs Dommarn i Hyn, då förft upplå — och flåm Den fram, som till offer dig föbde.

14. "Sof lugnt i din graf! Jag förfo-mar mitt brott Hos mennifor under en bila; Och faft du ej dop — ei fyrtogard fått Stad Himlen vadfigna din hvila.

15. "Sof hår, du offvbiga! Flumra i fred! Din moder i fådet flad vafta. Hon brånnes til afta — hon grafmes ej neb, Och måfte fin hvila förlafta.

16. "Hvar qvåll flad jag upplå och vandra omfring mit fållia bin far i hans nå-jen, — Stru droppar af blod i hans vanfer-flors ring Och blanda min gråt med hans låjen.

17. "Sod nej! jag förlåter! — Åt fun-de du så, O himmel! förlåta min vilja, Och unna min vådnad att bålja sig så Stott hår, hos min flumrande Ella!"

18. Nu Grefven, som fått sig en hild af Frihm, Jag dyvar nog flelf hur du döbde. Hårs Dommarn i Hyn, då förft upplå — och flåm Den fram, som till offer dig föbde.

14. "Sof lugnt i din graf! Jag förfo-mar mitt brott Hos mennifor under en bila; Och faft du ej dop — ei fyrtogard fått Stad Himlen vadfigna din hvila.

15. "Sof hår, du offvbiga! Flumra i fred! Din moder i fådet flad vafta. Hon brånnes til afta — hon grafmes ej neb, Och måfte fin hvila förlafta.

16. "Hvar qvåll flad jag upplå och vandra omfring mit fållia bin far i hans nå-jen, — Stru droppar af blod i hans vanfer-flors ring Och blanda min gråt med hans låjen.

17. "Sod nej! jag förlåter! — Åt fun-de du så, O himmel! förlåta min vilja, Och unna min vådnad att bålja sig så Stott hår, hos min flumrande Ella!"

18. Nu Grefven, som fått sig en hild af Frihm, Jag dyvar nog flelf hur du döbde. Hårs Dommarn i Hyn, då förft upplå — och flåm Den fram, som till offer dig föbde.

14. "Sof lugnt i din graf! Jag förfo-mar mitt brott Hos mennifor under en bila; Och faft du ej dop — ei fyrtogard fått Stad Himlen vadfigna din hvila.

15. "Sof hår, du offvbiga! Flumra i fred! Din moder i fådet flad vafta. Hon brånnes til afta — hon grafmes ej neb, Och måfte fin hvila förlafta.

16. "Hvar qvåll flad jag upplå och vandra omfring mit fållia bin far i hans nå-jen, — Stru droppar af blod i hans vanfer-flors ring Och blanda min gråt med hans låjen.

17. "Sod nej! jag förlåter! — Åt fun-de du så, O himmel! förlåta min vilja, Och unna min vådnad att bålja sig så Stott hår, hos min flumrande Ella!"

18. Nu Grefven, som fått sig en hild af Frihm, Jag dyvar nog flelf hur du döbde. Hårs Dommarn i Hyn, då förft upplå — och flåm Den fram, som till offer dig föbde.

— 4 —

— 5 —

flod. Åter ångflagt lydnande, den dårde Enda vatt bölens vind, som regnig flårde Tyfina-Tyra vittnen dårde, Tyngen råft till oftulbens förlivar! Skånligt lebb bland gatans pöbelfta-ra, Mäkte jag för domare förflara, att ett brott mig än en gåta var.

2. Herrman som. Förtviflans månatt bölje Du hans forbom öppna, lufa blid — Kinden, blek, in ungdomsflamma böljde, Dvalfull sud på sud från hjertat gick. Själ-ma, tårb af oviglhetens plåga, Darar långe för sin egen fråga, Sif hon flammar bega brutna ljud: "Hvar minut sin flumbet ger mig bö-den: Tala, Herrman! såg mig bina ögon ... Sifs det ei i himmelen en Gud?"

3. "Jo, der gifs en Gud — men ei på jorden! Stulle Gud bland mörtrets anbar bo? Flippan från sin grund är fatad vorden, Sal-len är på mentflig bygd min tro. Met, att för en bittad flöld jag förbes Jnom gater! — Tyna ivittnen dårbes, Tyngen råft till oftulbens

— 8 —

tan för sin Far; Kraft att ensam strida, Hennes hjerta har.

4. Snart från bleka kinden, Blomman wek sin kos; Så af Sciroćs winden Härjas söderns ros. Tårfullt öga, Mot det höga Fåfängt följde hjertats bön. Trohet båtar föga: Sweket blir deß lön.

5. Enda Dottrens smårta, Tår den gamles bröst, Och deß Fadershjerta, Skyndar att ge tröst: "Grå̊t ej Ida! Till din sida Snart jag Alfred återför; Blott för dig jag wida Bort en Wallfart gör."

6. Ida gick wid stranden Lik en enslig hamn, Ritade i sanden Månget älskadt namn. Morgondimma, Middagstimma, Suckande hon andas hår, Månans bleka strimma Finner henne der.

7. Skyhögt wågen swallar, Emot hafwets bryn, Rysligt åskan knallar, Blixten delar skyn; Skepp förstöres, Nödrop höres, Wraken slungas emot land, Och af wågen föres Mången frålst til strand.

8. Af förtwiflan slagen, Ida såg sin Far; Redan skumt för dagen Gubbens öga war: "Snart minuten Är förfluten: Döden redan kallar mig; — Alfreds tro är bruten, Han har swikit dig."

9. Nu sin hand han lade, I sin Dotters hand; Ett farwål han sade, Drog till fridens land. Döden swingar, Mörka wingar Nu ett hemskt, ett smårtans ljud, Samma Engel bringar Idas själ till Gud.

flut, Då fäMfap bebåfs åfiren hemma, Återgåfves hvar hag, jag på nöien far ut, Hvar afton jag fåtnar min Emma.

5. "Men borta är borta! En båre må fe Med fåfånga blickar tillbåka, Då nya behag nu framlöfter mig jag fe, Då nåra att plocka och fmåka.

6. "Åter alla de tufenbe flåna jag fyfft, Jag ån ville fyfta dig enfam. Hvit från du ej till mig och nöjt med mig tyft Mätning, utan namnet, gemenfamt."

7. Då talte den rike förföraren för jag, Då fatta den ofånda följde. Hon vet af åt Hogen en obanad flig, Den björtlöfven hångande böljde.

8. Hon ropar, hon bör ej. Hon vinar, hon går. Hon banbt vid en fubbe fin fåle, Då trångande jag genom tifvel och finår Hon från til ett hjul och en på.

Hut, Då fäMfap bebåfs åfiren hemma, Återgåfves hvar hag, jag på nöien far ut, Hvar afton jag fåtnar min Emma.

9. Ber fåter hon få bemM med fnute hon bår, O himmel! af blodiga linnen. Han fletnar af fafa — ej vig om hon år En hamn, eller från lina finnen.

10. Hon fer på fin bårba drolig och flum, Då dagger den hafligt i fanben; Hon fåtter, i flybb af en buffe, ett rum, Då gråfver en grop ber med handen.

11. Ett bår hon fitt fnepe, då fyller det fe n, Då bjertligt på armarne vågere ? ziga flika, mitt barn! jag år finart hår igen, Hår flall åd bin mor få fitt låger.

12. "Of hår utan waaga, du barn utan namn, Hit vartft från all menfkelig hvåba: Du grat blott en gång, — du gråt i min famn— Då flog dig den hand dig bort flybba.

fröjb, Gatt ber, bråt en vigånd blomfterfären- get, Hog förlåten emot kjuflets höjb. Åtren pertabe på hvita ftinben, Dröjb af fmårtans emot dir rena fjäll. Hjelgab blir af fåtlefen hvar foja Genom Dig — hvar lånt af nå- bens hoja År min hand få aerna vib bin hand! Gifs bet något offer för ett hjerta, Hom fin höglfa fröjb, fin höglfa finårta En- baf anar i fin lågas brand?"

8. Herrman fvarar: "Ditt år hjertats himmel: Hilbers vilja tlufar ifåe mer. Åter- bens hånblick, lågnens flårb och hivimmel, Åt! en aft för vertlig fafa ar. Då jag flytte dig met ebalen vårla, Hag, hom ej i fanfabt flus fan berga Åtina finnen mer? — Åför fårlefen Åar ej jorben banab! utan be- ber Hngen flerna i beg natt mig leber, Åej! jag fan ej flina utan ben." —

7. "Herrman! låt förtvifians röjf ej ta- la: Himlen fer ej fall bitt ive och vål. Åkn- flan af bin oftulb må betala Gvetels bröt- get, Hog förlåten emot kjuflets höjb. Åtren pertabe på hvita ftinben, Dröjb af fmårtans fuå. Hemf oftonvinben Gufabe i flogens bunfta hvalf. Herrman, vånbslått vib ben- nes hoja Åkr min hand få aerna vib bin hand! Gifs bet något offer för ett hjerta, Hom fin höglfa fröjb, fin höglfa finårta En- baf anar i fin lågas brand?"

6. Gud! på fåflets thron du lagar Frif- ver Åör hvar flernas loop — men flyktets fon Du åt flumpens lebning ftvergifver, Eif på vrebgab flval en fånab fpån. Åå! hur fan jag lifvets gåfva fatta? Gåg, hur jag bitt fabersnamn flal fatta, Då bin allvisbet min offulb ret Då ånbå ej ben förlvara måf- tar; Gåg, om bu år Gud? — Ditt vert för- fnåftar; År ej brömb all bin barmbertighet?" Åör Hngen flerna i beg natt mig leber, Åej! jag fan ej flina utan ben." —

Den Första:

I sötaste sömnen arbetaren låg, Då Grefwen for hem ifrån staden; Han höll med sin schäck, då framför sig han såg En tärna som smög sig ur staden.

2. "Hwad wacker gestalt, och hwad skick i deß gång, En oskuld — det blir mig ett byte; Hon far som en flägt: — en förmyndares twång Den arma lår fly, med sitt knyte.

3. "Här syns ingen älskares räddande spann — Wålan! på min sadel hon klifwe, Och, om hon så foga och skicka sig kan, Hon sommaren ut hos mig blifwe.

4. "Ty sjelfwa ombytet gör äckel till

9. "Arma hjerta! ack, du kan ej lefwa utan hedern; jag ej utan dig! Må då samma dunkla Norna wäfwa Dödens hwita högtidsskrud åt mig. Utom Dig är lifwet blott en öcken, Der hwart stjernbloß höljer sig i töcken, Der hwar blomma tåredränkt sig ter. Gud! Förbarmare! se offrens wåda! Må du oß med blidkadt öga skåda, Då din Son om tillgift för oß ber!"

10. Hastigt shawln från Hilmas barm han ryckte, Och kring sitt och flickans lif den bandt; Än en kyß på hennes läppar tryckte... Nu — ett språng från höga klippans brant! Djupet drack sitt sköna rof. Der wakar Gerna Freyas blick, då natten skakar Sina wingar öfwer böljans famn. Stundom ytan gungar twenne andar, Paret klagan än och suckar blandar, Skog och klippor hwiska deras namn.

Den Tredje:

Moßbelupen hydda, Står wid Heclas fot; Höga granar skydda Den mot stormens hot: Men derinne, — Sorgens minne! — Lifwets storm en ros bröt af. Än wid strand wi finne, Kors på Idas graf.

2. Alfred skön som wåren, Drog till fjerran land; Blek, med rifna håren, Ida gret wid strand: "Gå att strida, Glöm ej Ida, Hennes ömhet, hennes tro! Sorgligt skall hon bida Återkomstens ro!"

3. Året slöt sin bana Trenne gånger om, Saknad blef en wana, Ingen Alfred kom; Stackars Ida, Wan att lida, Döljde smär-